

OKRUŽNÍ LIST GENERÁLNÍHO MINISTRA
u příležitosti
BLAHOŘEČENÍ
BRATRA FRANTIŠKA SOLANA CASEYHO, kněze kapucína
Detroit, 18. listopadu 2017
(Prot. N. 00867/17)

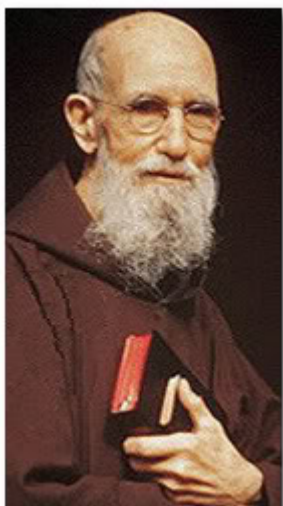
*Menším bratřím kapucínům
Sestrám klariskám-kapucínkám*

Draží bratři,

Ať vás Pán obdaří pokojem.

1. Život vedený vírou.

Již podruhé v tomto roce svatý otec František daroval Řádu nového blahoslaveného: Františka Solana Caseyho, kněze z Provincie Cavary v USA.

Je to první blahoslavený Řádu v USA. Jeho spiritualita září zvláštním způsobem všemi ctnostmi, které byly drahé svatému Františkovi, jež kapucíni dokázali znovu oživit a nabízet ve změněných podmínkách místa a doby: pokoru, prostotu, chudobu, trpělivost, radost, lásku ke Kristu i k bližnímu. A všechny tyto ctnosti byly dány do služby naslouchání a poskytování útěchy.

Bernard [František Solanus] Casey, šestý ze šestnácti dětí, se narodil v Prescottu ve Wisconsinu (USA) 25. listopadu 1870 v rodině farmářů irského původu. Rodičové Bernard James Casey a Ellen Elisabeth Murphy dali svým dětem solidní náboženskou výchovu – tři z nich se stali kněžími.

Po ukončení základního vzdělání, se mladý Bernard věnoval různým profesím: zemědělského dělníka, dřevorubce, mechanika, elektrikáře, vězeňského dozorce, řidiče tramvaje a pekaře. Měl pevnou a dobrou vůli, byl velmi altruistický a vyznačoval se dobrou náladou.

2. Pane, co chceš, abych učinil?

Roku 1892, ve věku dvaadvaceti let, vstoupil Bernard do diecézního semináře svatého Františka Saleského v Milwaukee. Jelikož nebyl s to zaplatit celé školné, uvolil se k tomu, že bude dělat holiče spolužákům. V důsledku svého ne již mladického věku a nedostatečného vzdělání narazil během studií na tak velké problémy, že po pěti letech v semináři mu představení doporučili, aby se vzdal perspektivy kněžství a stal se řeholníkem.

Bernard jejich radu s pokorou a s důvěrou přijal a snažil se pochopit, co po něm Bůh chce. Během léta a podzimu 1896 byl často nemocný, bolelo ho v krku, což ho pak provázelo po celý život. Podporován svou matkou a sestrou Helenou nepřestával v modlitbě prosit o to, aby pochopil, co má dělat. Důležité pak bylo setkání s br. Eustachiem Vollmerem, františkánem, který ho povzbudil, aby ověřil své povolání mezi menšími bratry, aniž by však vylučoval bratry kapucíny. Bratr Bernard nebyl z bratří kapucínů moc nadšený, jelikož se v té době v Řádu hodně používala němčina a obtíže s tímto jazykem měl už v semináři. A kromě toho ho nepřitahovala představa, že by měl po zbytek života nosit vousy. Podal si žádost jak u menších bratří tak u bratří kapucínů a začal se modlit nověnu k Panně Marii, aby mu v tom udělala jasno.

3. Nověna k Neposkvrněné a pak se hlásí u bratří kapucínů

O vigílii Slavnosti Neposkvrněného Početí roku 1896 pochopil, že má jít ke kapucínům v Detroitu. 14. ledna 1897 v konventu sv. Bonaventury v Detroitu začal svůj noviciát a všechny pochybnosti ho opustily. Po skončení noviciátu, 21. července 1898 složil sliby a znovu začal studovat teologii v Serafínském semináři v Milwaukee. Jazyky, v nichž se vyučovalo, tedy němčina a latina mu studium nijak neusnadnily. Navzdory těžkostem představení rozhodli, že bude vysvěcen na kněze. Povzbudily je totiž slova prefekta studií: „Vysvětime bratra Františka Solana a pro lidi to bude kněz typu faráře Arského.“ 24. července 1904 tak přijal kněžské svěcení jako *sacerdos simplex*, což znamenalo, že nemůže ani zpovídat ani veřejně kázat. Omezení jeho služby bylo jistě trvalým ponížením a těžkým křížem, ale br. František Solanus přijal rozhodnutí představených s vírou a velkou pokorou.

4. „Homo et sacerdos simplex“: z omezení se rodí svatost života

Hned po kněžském svěcení začíná velké dobrodružství bratra Františka Solana, *prostého kněze*, nebo, jak sám často podepisoval své dopisy *prostého člověka*, v oddané službě bratřím, nejhudším a nejpotřebnějším lidem, kteří přicházeli do kláštera, aby zde vyhledali pomoc. Od té chvíle mu byly svěřovány služby, které se obvykle dávaly bratřím laikům.

Jeho první ustanovení ho přivedlo do bratrského společenství v Yonkers (1904-1908), kde byl zákristiánem a asistentem žen, které pečovaly o výzdobu kostela. Další ustanovení ho přivedlo na Manhattan (1918-1924), kde byl vrátným a měl na starosti Serafínské dílo mší svatých na pomoc kapucínským misiím. Tento úkol, který se mohl jevit jako čistě administrativní vedení záznamů, byl bratrem Františkem Solanem proměněn v podporování účasti na mších, v podporu misií a modliteb za zemřelé. Do záznamů psal nejen jméno donátora, ale i jeho zvláštní úmysly. Zapisoval všechny – i ty, kdo neměli ani na malý dar. Prostí lidé pochopili, že bratr František Solanus není nějaký funkcionář, administrativní pracovník, ale že je to člověk, který je přijímá, naslouchá jim a bolesti všech předkládá v modlitbě Pánu. A plody se dostavily, neboť bratr František Solanus byl celý den zaměstnán nasloucháním, utěšováním, poučováním a doprovázením mnoha lidí. Od roku 1923 pak na příkaz představeného vedl i záznamy o milostech, které lidé obdrželi v důsledku modliteb,

účasti na mši svaté nebo vysluhování svátostí. Tak často mnohým lidem říkával, že obdrželi milost, neboť „všechno je možné tomu, kdo věří Bohu, jeho dobrotivosti, jeho milosrdenství a přimluvě Madony, která je mistrovským dílem Božím“.

1. srpna 1924 byl bratr František Solanus přeložen do konventu svatého Bonaventury v Detroitu, kde měl sloužit jako pomocník vrátného. Zde zůstal až do roku 1945. Oficiální vrátný také sloužil jako krejčí pro bratry, neboť vrátnice nebyla tak často navštěvována. S postupem času zvonek na vrátnici zvonil stále častěji a dveře se otevíraly, neboť lidé chtěli mluvit s pomocníkem vrátného. V tomto období byl bratr František Solanus také pověřen tím, aby každou středu vedl žehnání nemocných, tak zvané žehnání svatého Maura, které se udělovalo relikvií svatého Kříže. Tato pobožnost byla zavedena už před jeho příjezdem, ale díky němu se dočkala mimořádného rozvoje.

Během jednadvaceti let svého působení v Detroitu bratr František Solanus získal celý zástup lidí, kteří za ním chodili, neboť je přitahovala pověst o jeho ctnostech a o mimořádných milostech, které byly připisovány jeho modlitbám.

21. července 1945 dostal příkaz opustit bratrské společenství v Detroitu, kde zanechal hluboké a účinné znamení své lásky, a odebrat se do Brooklynu (1945-1946). Přeložení bylo nutné kvůli jeho zdraví, neboť trpěl vážným ekzémem, ale především bylo třeba předejít tomu, aby jeho jméno použila jistá knižní distribuce. Ale lidé ho nepřestali vyhledávat, a tak po počátečním období klidu, přijímal lidi a odpovídal na dopisy tak často jako říve.

Bratr František Solanus Casey už měl 75 let, jeho zdraví se zhoršovalo, a tak představení mu chtěli ubrat služeb a přeložili ho do bratrského společenství v Huntingtonu (1946-1956), což bylo klidné místo na vesnici v Indianě. Jeho ústraní zůstalo skryté jen několik měsíců, ale když se rozšířila zpráva o jeho novém působišti, lidé se v ještě hojnějším počtu vrhli na vrátnici konventu.

25. ledna 1947 slavil padesáté výročí řeholních slibů v Detroitu, čehož se chtěl zúčastnit velký dav lidí a 28. července 1954 v Huntingtonu oslavil padesát let kněžství. Jeho zdraví se však postupně zhoršovalo a po několika hospitalizacích v nemocnici v Detroitu se představení rozhodli, že ho nechají v konventu svatého Bonaventury v Detroitu, kde 31. července 1957 zemřel ve věku 87 let.

5. Sebedarování, pohostinnost a velkorysost: plně prožitý život.

Bratr František Solanus býval i deset hodin denně na vrátnici, aniž by si kdy dopřál oddechu či dovolené. Svou službu proměnil ve vlastní a skutečný apoštolát dobrým slovem, láskou a trpělivostí, a to vše v poslušnosti. To, čím se řídil jeho všední život, byla touha do důsledku žít příkázání Páně: „miluj Pána, svého Boha, a bližního svého“. Bratr František naplňoval toto příkázání velmi prostě – daroval se bližnímu, ať už to byl kdokoliv. Jeho touha naplňovat vždy vůli Boží se nerealizovala hledáním nějakého vnějšího způsobu, který by mu vyhovoval, protože „láska nehledá svůj prospěch“ (1Kor 13,5), nesnaží se jen zachovávat anonymní zákon a už vůbec se nesnaží o uskutečnění svého individuálního plánu, ale snaží se svobodně uskutečňovat plán Boží lásky. Vůle Boží se dotýká naší svobody, která je Jeho darem, a má vzít za svůj Jeho plán. Toto přilnutí k Božímu plánu je zprostředkováno slovy a lidskými rozhodnutími, které rozum často jen obtížně chápe

a přijímá. Na svatých vidíme, že když lidská svoboda s důvěrou a s láskou přijme plán Boží, zrodí se nový člověk, svobodný od sebe samého, který je schopen vychutnat a žít plody Vykoupení. Bratr František Solanus žil jako vykoupený člověk, který touží naplňovat vůli Boží, tak, že šel za hlavními body, které si sám poznamenal do svého deníku už v noviciátu: toužil vzdávat chválu Bohu, snažil se naslouchat Ježíši a nasazoval se pro spásu duší.

Bratr František Solanus se narodil a vyrostl v katolické rodině, a to byla jeho první škola víry, která v jeho životě zanechala nesmazatelnou stopu. V rodině se naučil modlit se v každém okamžiku svého všedního života. Jeho postoje a myšlenky byly vedeny touhou po dobru lidí, aniž by je rozlišoval podle etnika či náboženského vyznání, což je významné v historickém a společenském kontextu Ameriky na začátku minulého století, kde vedle sebe žili muži a ženy různých národností a náboženských vyznání. Toto soužití nezřídka vyvolávalo konflikty a nevraživost. Objevovaly se požadavky na vlastní autonomii a někteří se uzavírali, aby bránili svou kulturní identitu. Bratr František byl pozorný ke všem, nikoho nevyločoval, a to z něj učinilo jednoho z oněch „posledních, kteří budou prvními“, o nichž se zmiňuje Ježíš. Ten, kdo zabušil na vrátnici konventu, nacházel v bratru Františkovi člověka, který ho přijímá, který neměří čas a především toho, kdo mu naslouchá. Sebedarování začínalo právě oním klidným přijetím druhého.

6. Co chtít a co se naučit

Bratři získávejme znovu a žijme toto přijímání lidí, které je klidné a velkorysé! Žijme touto přijímající velkorysostí v našich bratrských společenstvích a s lidmi, které denně potkáváme. Najděme znovu radost z toho, že jsme nejen „bratři lidu“ ale i „bratři s lidmi“. V dnešním naléhavém a stresujícím životním rytmu, který společnost udává, a v pojetí, které stále zjevněji z člověka dělá nástroj produkce bohatství, se objevuje naléhavost přítomnosti lidí, kteří naslouchají, kteří se diskrétně a něžně sklánějí k ranám duší, kteří vracejí těm nejchudším a zoufalým hodnotu jejich důstojnosti, podporují je slovy vedenými účinnou láskou. A to vše s radostnou velkorysostí až do krajnosti. Naší radostnou odměnou je, že znovu uslyšíme Ježíšova slova: „mně jste to učinili“.

I mezi sebou se vychovávejme k velkorysosti! Dovolme, aby každý den „mám toho tolik na práci“ dostalo pauzu, abychom se setkali k odpočinku, k rekreaci s bratřími. Nedělejme si iluze, že obrazovka počítače, která nám tvrdí, že máme 1000 nebo více „přátel“ na sociálních sítích, nebo uspokojuje naši touhu po tom být stále informováni o všem možném, nebo neustálé *chatování*, odpovídání na zprávy, které zaplavují náš mobil, mohou nahradit hodnotu vztahů s bratřími, kteří se velkoryse scházejí, aby si naslouchali, aby se spolu zasmáli, někdy třeba i trochu ironicky, což často zmírní napětí. Bratr František Solanus, aby rozveselil své bratry, chápal se houslí a jeho muzicírování bylo darem pro všechny. Být spolu u jídla, vypnout mobil a dát trochu času onomu každodennímu prostoru, který naše tradice nazývá rekreací, je tím nejprostším způsobem, jak konkretizovat slavení eucharistie a společnou i osobní modlitbu.

7. Jaképak „mít se dobře“?

Ve své rodině se bratr František Solanus naučil střídmosti a nutnosti vydělat si na chléb. Tato výchova mu umožnila docenovat hodnotu věcí, což je v protikladu s individualistickým pojetím lidského života, které usiluje jen o práva a nároky. Často, když máme všechno, aniž bychom museli vyvinout nějaké osobní úsilí, dostáváme se do područí logiky „na všechno mám právo“ a nejsme pak schopní vnímat potřeby druhých a stáhneme se do ústraní sobeckého blahobytu. Tento postoj, který plodí nenápadnou logiku odstrkování druhého, nemá nic společného s následováním Ježíše Krista. Ten, kdo dělá tyto kompromisy, není pak schopen žít v poslušnosti, která je k dispozici pro Království, ale středem veškerého očekávání se stává seberealizace, jejímž cílem je „aby mi bylo dobře“ a nikdo a nic se mě nemohlo ani dotknout.

8. Chudák: posvátná a důstojná osoba

Při velké ekonomické krizi dvacátých let minulého století bratr František Solanus byl ustanoven do Detroitu. Setkání s tvrdou skutečností lidí, kteří nemají co jíst, ho přetváří, či spíše nechá podivuhodným způsobem vyniknout rys jeho lásky – přijímá chudé u brány konventu s velikou úctou vzhledem k posvátnosti a důstojnosti jejich osoby. Těch, kdo se na něj obraceli, se bratr František nikdy neptal odkud pocházejí, jakou víru vyznávají, jestli to opravdu potřebují nebo lžou. Se všemi jednal soucitně a citlivě a každému dávat to, co dostávali i druzí, aniž by někomu stranil či ho upřednostňoval. Chudý člověk v něm nacházel přítele a důvěrníka. Před ním mizela hanba ukázat svou nedostatečnost a neštěstí. Oči i slova tohoto dobrého bratra, kněze vrátného, nedávaly najevo soustrast či odsuzování, ale ukazovaly jen touhu pochopit, pomoci a podpořit. Bratr František Solanus si byl dobře vědom toho, že to, co mohl dát chudým, je dar Prozřetelnosti, která se projevovala velkorysostí a soucitem dobrodinců. Moci spravovat a rozdělovat tak mnohé z Prozřetelnosti, ho učinilo „vlastníkem ničeho“ a ani se nechlubil tím, co každý den dával chudým. Jeho láska ho nevedla k tomu, že by se cítil pyšně dobrým a lepším než ostatní, ale žil tak setkání se svým Pánem v chudém. Byla v tom dojemná jistota toho, že naplňuje slova Ježíšova: „mně jste to učinili“. To vše žil velkoryse a svým lidem připomínal, že Pán je oním dárce dobrodiní.

9. Šťastný život navzdory...

Pokora bratra Františka je rysem jeho pozemského života, který nejvíc uchvátí. Překvapuje nás, jak navzdory tomu, že nemohl plně vykonávat kněžskou službu, díky věrnosti vůči Duchu svatému žil požehnaným, krásným a plnohodnotným životem! Bratr František přijal realitu, která byla mnohdy tvrdá, především když musel snášet konfrontace s těmi, kdo ho měli za béčkového bratra kněze. To mu ale nezabránilo v tom, aby přijal a vstřebal omezení, které mu jeho vývoj povolání přinesl. Neodsuzoval rozhodnutí, které se mohlo a může jevit v rozporu s lidskou důstojností, přijal ho jako tavicí kelímek víry v Krista, ukřižovaného a vzkříšeného Pána. V kelímku se očistily lidské postoje a bratr František získal hluboké zakořenění v osobě svého Pána, v němž naše lidství nachází pokoj

a štěstí. To vše dalo bratru Františkovi srdce schopné utěšovat, podporovat, doprovázet bolesti a dramata mnoha lidí.

10. Zvláštní poděkování

Drazí bratři, blahoslavený František Solanus Casey rozšířil již tak dlouhý seznam svatých a blahoslavených našeho Řádu. Dobrořečme Pánu za jeho dobrotu! Ať nám dá ještě větší touhu žít naše povolání ke svatosti.

Využívám této příležitosti, abych poděkoval bratřím Carlu Callonimu, generálnímu postulátorovi a Tonymu Haddadovi, asistentovi generálního postulátora, za jejich velkorysé nasazení, a to zvláště za onen podivuhodný triptych svatosti, který přinesl radost našemu Řádu v posledních měsících: blahoslavený Arsenius z Trigola, svatý Anděl z Acri a blahoslavený František Solanus Casey. Chci také poděkovat všem bratřím vice-postulátorům, kteří ve správních oblastech našeho Řádu věnují čas a síly tomu, aby spolupracovali na tak četných kanonizačních kauzách, které probíhají.

Blahoslavený František Solanus ať vyprosí všem bratřím Řádu, a zvláště bratřím Provincie Calvary, aby měli opravdového ducha víry, který je schopen vidět realitu současnosti, abychom byli schopní odpovídat na různé potřeby lidí naší doby.

S bratrským pozdravem

Br. Mauro Jöhri, OFMCap.
generální ministr

Řím, 1. listopadu 2017
Slavnost Všech svatých